

Alonsova vječna obitelj

Marissa Widdison

Crkveni časopisi
(temeljeno na istinitoj priči)

»Tu pečaćeni smo zauvijek, tu obitelj se susreće«

(Dječja pjesmarica, 95).

»U skrs je dobro vrijeme za razmišljati o Isusu i sjetiti se njegovog Uskrsnuća«, rekla je sestra Rojas. Podigla je sliku Isusa. »Zbog njega, ljudi koji su umrli mogu opet živjeti.«

Alonso je podigao pogled kad je njegova učiteljica Male škole rekla ovo. *Znači li to da mogu ponovno vidjeti svoje roditelje?* Alonso se pitao.

Mama je umrla prije mnogo godina. Alonso je se nije dobro sjećao, ali je volio gledati njezine slike. Tad je i tata umro.

Sad je Alonso živio sa svojom bakom.

Ona ga je podučavala o svojoj crkvi, Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana. On će biti kršten i potvrđen iduće godine, kad bude dovoljno star.

Tad je sestra Rojas podigla sliku bijele zgrade. »Još jedan čudesan dar od Isusa su hramovi. Ovo je jedan od hramova ovdje u Čileu.«

Alonso je pogledao zlatni kip na vrhu zgrade. Bio je prekrasan! Pitao se što se događa unutra.

»Hramovi su mjesta gdje su obitelji zapečaćene zajedno

»Mogu li biti s mamom i tatom ponovo?«

zauvijek«, rekla je sestra Rojas. »U ovom hramu u Santiagu bila sam zapečaćena za svoje roditelje nakon što smo se priključili Crkvi. Zato što smo zapečaćeni, mogu biti s njima čak i nakon ovog života.«

Alonso je osjetio uzbuđenje kad je to čuo.

»Mogu li ja biti zapečaćen za svoje roditelje?« pitao je. »Iako su već umrli?«

Sestra Rojas je kimnula. »Da! To je jedan od razloga zašto su hramovi tako važni. Oni blagoslivljaju sve članove naše obitelji, uključujući one koji su umrli.«

Ostatak je dana Alonso razmišljao o hramovima. Pitao je baku da ga poduči više. Govorila je o bijeloj odjeći koju ljudi nose u hramu i prekrasnim umjetničkim djelima na zidovima.

»Najbolje od svega, tamo možeš biti zapečaćen za svoje roditelje«, rekla je baka. »Pitat ćemo dvoje ljudi iz odjela da zauzmu njihova mjesta tijekom pečaćenja.«

»Možemo li ići sutra?« pitao je Alonso. »Želim biti s mamom i tatom zauvijek!«

Baka se nasmiješila. »Drago mi je što želiš ići«, rekla je. »Ali najbliži je hram u Concepciónu. Nemamo dovoljno novca za autobusne karte.«

»Pomoći ću štedjeti za putovanje!« rekao je Alonso.

Od tada nadalje, kad bi god Alonso našao novčić na ulici ili imao priliku zaraditi nešto novca, platio bi desetinu i zatim stavio ostatak u njihov fond za hram.

Nakon mjeseci štednje Alonso i baka napokon su imali dovoljno novca za put u hram. Zamolili su brata i sestru Silva da pođu s njima. Na dan puta, krenuli su na dugu vožnju autobusom do grada Concepcióna. Bila je skoro večer kad je Alonso zapazio nešto zlatno u daljini.

»Mogu vidjeti anđela Moronija!« rekao je Alonso, pokazujući kip na vrhu plave krovne kupole hrama.

Proveli su noć u apartmanu pored hrama. Ujutro je Alonso po prvi puta ušao u hram. Unutra je vidio veliku sliku Isusa. On i baka odjenuli su se u bijelo. Osjećao se sretno i mirno.

Kad je došlo vrijeme za pečaćenje, Alonso je ušao u prekrasnu sobu s ogledalima na zidovima. Hramski radnik pokazao je Alonso, baki i bračnom paru Silva kako kleknuti oko posebnog stola koji se naziva oltar. Bio je pokriven mekanom tkaninom.

Brat i sestra Silva bili su ondje za Alonsovu mamu i tatu. Baka je bila ondje za njegovu sestru koja je umrla prije Alonsovog rođenja.

Zatvarajući svoje oči, Alonso je zamislio svoju obitelj cijelu zajedno.

Jedva čekam vidjeti ih ponovno, pomislio je Alonso. *Tako sam zahvalan da obitelji mogu biti zajedno zauvijek!* ●

